

KASTEEL d'URSEL

MAGAZINE

Driemaandelijke uitgave van de Provincie Antwerpen

nr. 49 | februari-maart-april 2017

**CUVÉE
ANTONINE**

Beste Vriend,

Eerst en vooral willen we jou van harte bedanken voor het enthousiasme voor 'Schrijf en blijf'. Veel Vrienden hebben zichzelf vereeuwigd of hebben hun dierbaren een stukje van de muur cadeau gedaan. Kalligraaf Brody Neuenschwander is nog volop aan het schrijven aan het grootste kunstwerk in het kasteel. Wil je er ook graag deel van uitmaken, dan kan je nog tot 14 februari terecht op www.schrijvenblijf.be. Op 10, 11 en 12 maart nodigen we iedereen die heeft bijgedragen uit om alle boodschappen te komen bekijken, voordat ze verdwijnen achter het behang.

Daarna is het tijd voor een goedgevulde lente, waar je alles over leest in dit Magazine. Eerst is er de lancering van onze 'Cuvée Antonine' (eveneens op 10, 11 en 12 maart), de internationale masterclass 'La Primavera Pianistica' (20-25 maart), de Week van de Provinciedomeinen (10-17 april) en het grootste bloemenevenement 'Fleurs des Dames' (21-24 april) en later volgt het hoogtepunt van het voorjaar. De tentoonstelling 'The Beauty of the Beast. Dierenkunst van oude en nieuwe meesters' is na 'SWEET 18. Hedendaagse kunst, mode en design geïnspireerd door de 18de eeuw' het tweede grote tentoonstellingsproject van het kasteel. We kijken er heel erg naar uit!

LUK LEMMENS
gedeputeerde voor cultuur

KOEN DE VLIEGER-DE WILDE
directeur kasteel d'Ursel

COLOFON Kasteel d'Ursel
Wolfgang d'Urselstraat 9
2880 Hingene
www.kasteeldursel.be
T 03 820 60 10
info@kasteeldursel.be
IBAN BE54091018504797
BIC GKCCBEBB

Het magazine van het Kasteel d'Ursel is een uitgave van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen.
Cathy Berx, gouverneur-voorzitter,
Luk Lemmens, Ludwig Caluwé,
Inga Verhaert, Bruno Peeters,
Peter Bellens en Rik Röttger, leden
en
Danny Toelen, provinciegriffier
Jaargang 13, nummer 49,
februari-maart-april 2017

Redactie: Veerle Moens en Koen De Vlieger-De Wilde,
met medewerking van Clara De Decker

Vormgeving: Frederik Hulstaert

Druk: De Bie Printing, Duffel

Oplage: 5.250 exemplaren

Dit magazine werd gedrukt op milieuvriendelijk papier en verpakt in milieuvriendelijke folie.

ISSN 1781-4464

KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Gratis magazine

Wil je het magazine van kasteel d'Ursel thuis ontvangen? Bezorg ons dan je adresgegevens. Alle nummers zijn ook terug te vinden op de website.

Nieuwsbrief

Wil je nog beter geïnformeerd zijn over het reilen en zeilen in het kasteel? Schrijf je dan via de website gratis in op de elektronische nieuwsbrief.

Kasteelheer voor één dag

Word kasteelheer voor één dag en nodig je gasten uit in een schitterend kader. Je kan het kasteel huren voor onder andere recepties, seminaries, ontvangsten, diners en fotoreportages. Voor meer info, het reglement en de tarieven kan je ons bellen of surfen naar de website.

Beroepsdichters

We vroegen ook aan vooraanstaande schrijvers, dichters, wetenschappers, filosofen, kunstenaars en opiniemakers om een boodschap voor de toekomst te bedenken. Enkele tientallen onder hen reageerden: Peter Verhelst, Maarten Inghels, Bart Moeyaert, Kristien Hemmerechts, Tom Lanoye, Paul Mennes, Luuk Gruwez, Christophe Vekeman, Herman Brusselmans, David Troch, Joke Van Leeuwen, Maud Vanhauwaert, Herman Van Rompuy, Annelies Verbeke, Paul Baeten Gronda, Griet Op de Beeck, Mark Eyskens, Patrick Loobuyck, Johan Braeckman, Ann Dooms, Jorgen D'Hondt, Willy Verstraete, Walter van den Broeck, Bart Stouten, Wouter Torfs, Eric Vlamincq, Marc Van Ranst, Koen Jonckheere, Peter Holvoet-Hanssen, Brigitte Raskin, Rik Pinxten, Gita Deneckere, Noël Slangen, Anne Provoost, Jean Paul Van Bendegem, Yves Petry, Stefan Brijs, Mustafa Kör, Tom Van de Voorde, Jozef Deleu, Dirk Draulans, Bart Van Loo, Ruth Lasters, Jean-Pierre Rondas, Chika Unigwe, Alicja Gescinska, Randall Casaer, Marc De Bel, Dirk De Wachter, Serge Simonart, Saskia De Coster, Ann De Craemer, Ivo Victoria, Jeroen Olyslaegers, Ruben Mersch, Carmien Michels, Kristien Dieltiens, Ivan Van de Cloot, Leo Bormans, Aline Sax, Ludo Simons, Rik Torfs en Bernard Dewulf.

Ook Dichter des Vaderlands Laurence Vielle en de Jonge Dichters des Vaderlands Jens Meijen (Nederlandstalig) en Antoine Vermeersch (Franstalig) schreven een boodschap voor de toekomst.

Naast het werk van deze 'echte' dichters kreeg ook *Koude Tijden* van Youssef Alaoui een plekje op de kasteelmuur. Hij is een leerling van de tweede graad beroepsonderwijs van de PTS Boom en werkte mee aan het project 'Beroepsdichters'. Met dit project wil de school leerlingen stimuleren om op een originele manier hun taalvaardigheid te ontwikkelen en hun gevoelens te uiten.

Hertogin Ursula d'Ursel, Koen De Vlieger (directeur kasteel d'Ursel), Arnaud de La Tour du Pin, Luk Lemmens (gedeputeerde voor Cultuur), Edwige en haar tweelingzus Nadège de La Tour du Pin (afstammelingen van Juliette d'Ursel) tijdens de inhuldiging van de eerste kamer

Kijkdagen 'Schrijf en Blijf'

Op zaterdag 19 november lanceerden we 'Schrijf en blijf' officieel. De eerste kamer werd gevuld met boodschappen voor de toekomst van de afstammelingen van de twee gravinnetjes en nakomelingen van de ambachtslieden, die ons inspireerden voor dit project. Ook de boodschappen van de leden van de familie d'Ursel en de mensen die het kasteel restaureerden en er nieuw leven brachten, kregen een plekje in deze kamer. Wil jij jezelf ook vereeuwigen op de kasteelmuur?

Surf dan voor 14 februari 2017 naar www.schrijvenblijf.be en schrijf een boodschap voor de toekomst. Je levensmotto, je favoriete citaat, een zelfgeschreven gedicht, een herinnering of een voorspelling, een filosofische gedachte of een liefdesverklaring: het kan allemaal.

Op 10, 11 en 12 maart nodigen we je graag uit om alle boodschappen te komen bekijken, voordat ze verdwijnen achter het behang.

Muurbloempjes

Comtesse de Paris, Seigneur Esperen, Louise Bonne d'Avranches, Bon Chretien William, Beurré Durondeau, Beurré Naghin en Conférence: het lijkt wel de gastenlijst van een adellijk bal. Het zijn echter allemaal muurbloempjes, die zich eind vorig jaar hebben genesteld langs de gerestaureerde fruitmuur. Deze restauratie werd onlangs bekroond met de Hans Vredeman de Vries Prijs. Aan een houten constructie, een zogenaamd spalierhek, hebben we vijftientig perelaars met een dubbele U-vorm (*palmette verrier*) bevestigd. We kozen zeven verschillende rassen die opeenvolgend vruchten dragen tussen september en Nieuwjaar. In de lente verwachten we de eerste bloesems en in het najaar kunnen we hopelijk de eerste peren plukken.

CUVÉE ANTONINE

Eind vorig jaar erkende de UNESCO de Belgische biercultuur als immaterieel cultureel werelderfgoed. Ons land telt bijna 2000 bieren en beschikt over de grootste keuze aan authentieke, lokale en typische bieren ter wereld. Dit voorjaar voegen we daar nog twee bieren met een bijzonder verhaal aan toe: Cuvée Antonine Blond en Cuvée Antonine Bruin.

Eigenlijk heeft het nog lang geduurd voordat we ons eigen kasteelbier lanceren. We zitten immers aan de bron. Naast haar halftijdse job in het kasteel helpt Nicole Horrevorst in Den Triest, de artisanale brouwerij annex café van haar echtgenoot Marc Struyf in Kapelle-op-den-Bos: 'Marc heeft al veertig jaar een passie voor bier. Hij is begonnen met het verzamelen van etiketten en heeft ondertussen de grootste collectie in het land. Sinds 1996 is hij actief als hobbybrouwer en zeven jaar geleden behaalde hij zijn licentie om ook voor andere mensen te brouwen. Onze brouwsels vallen regelmatig in de prijzen: beste bier op het Brugs Bierfestival in 2013, beste champagnebier op de Brussels Beer Challenge (2013 en 2014) en beste bier tijdens het Zythos Bierfestival (2015). In 2016 was het te druk om nog aan wedstrijden deel te nemen, want intussen weten particulieren, verenigingen, bedrijven en overheden ons goed te vinden. Ik vind het tof dat we nu ook twee bieren voor het kasteel mogen brouwen. Eindelijk, zou ik zeggen, want ik heb er lang genoeg voor moeten pleiten', lacht Nicole.

Het juiste moment

Een eigen bier laten brouwen was inderdaad een idee dat al een tijdje lag te rijpen. Pas vorig jaar vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. Eerst werd de restauratie van het voormalige schildersatelier van hertogin Antonine de Mun goedgekeurd door de deputatie. Het ligt in een uithoek van het park en het zal worden herbestemd tot een vakantiewoning. Op de volgende bladzijden kan je meer lezen over het

verleden van dit bijzondere gebouwtje. De afwerking en de inrichting van het Atelier van Antonine zitten echter niet in het restauratiebudget dat de provincie ter beschikking stelt. We moesten dus een manier vinden om die middelen zelf bij elkaar te brengen. Het succes van de Cuvée Verhaeren zette ons op het spoor van het bier. De Cuvée Verhaeren werd ontwikkeld door Sint-Amandsenaar Frederik Jurriens en genoemd naar dichter Emile Verhaeren die 100 jaar geleden overleed. De eerste honderden flessen werden trouwens gebrouwen door Den Triest, voordat een andere brouwerij het vanaf oktober overnam. Het succes van de Cuvée Verhaeren illustreerde nog maar eens dat kwalitatieve bieren met een bijzonder verhaal goed in de markt liggen.

Twee unieke bieren

'Onze eerste bekommernis was het maken van twee unieke bieren, bieren die niemand anders kan aanbieden', zegt Marc Struyf. 'Hoe konden we dat beter doen dan door te werken met ingrediënten uit het kasteeldomein? Sinds vorig jaar staan er bijenkasten in het park. Hun zomerhoning heb ik toegevoegd aan een blonde tripel. Die toets van honing maakt hem maar een klein beetje zoeter, want het was natuurlijk niet de bedoeling om een echt honingbier te brouwen. Verder heb ik gewerkt met verschillende mouten en fruitige Amerikaanse hop. De bruine dubbel is gerijpt op eiken schilfers: bij dunningswerken in het park zijn er dikke takken versnipperd en die zorgen voor een uitzonderlijke toets van eik.

De uitdaging is altijd om bier van constante kwaliteit te brouwen. In al die jaren heb ik nog geen centiliter moeten weggooien en daar ben ik fier op. Dat is de liefde voor het brouwen: het bier moet perfect zijn voordat het hier buitengaats. En dat is met de Cuvée Antonine zeker het geval!'

Een bruine...

Over de naam hebben we niet lang moeten nadenken. Cuvée Antonine past perfect bij de uitstraling van het kasteel en verwijst naar Antonine de Mun (1849-1931), de hertogin wiens atelier gerestaureerd wordt. Voor de etiketten wilden we graag putten uit haar artistieke werk. De keuze viel op twee portretten die ze van haar jongere zussen maakte. In 1867 schilderde ze Alix de Mun (1851-1921), die door iedereen Sissy werd genoemd en later zou trouwen met de graaf d'Harcourt. Haar donkere haar is deels opgestoken en ze draagt een zwarte jurk, waarbij de schouders zijn ontbloot. Daardoor valt de aandacht op de gouden halsketting, waaraan een medaillon hangt met een in diamanten gelegd kruisje. Dit stijlvolle portret van Sissy vormt de basis voor het etiket van de Cuvée Antonine Bruin.

... en een 'blonde'

Enkele jaren later, in 1875, poseerde ook Marie de Mun (1856-1918), toekomstige gravin de Francqueville, voor haar zus. Ze draagt een lange, witte jurk met halflange mouwen en een bloemencorsage ter hoogte van het décolleté, terwijl ze aan de piano zit. Hoewel het boek met de partituren is opengeslagen, kijkt Marie erover-

CUVÉE ANTONINE BLOND

Bier van hoge gisting
met een toets van honing
uit het kasteeldomein

KASTEEL D'URSEL 75 cl e
Wolfgang d'Urselstraat 9
BE-2880 Hingene ALC. 8,5% VOL
Gebrouwen door Den Triest

Gebrouwen met water, gerstemout, tarwemout, honing, gist, hop | donker en koel bewaren | ten minste houdbaar tot 10-03-2019

CUVÉE ANTONINE BRUIN

Bier van hoge gisting
met een toets van eik
uit het kasteeldomein

75 cl e KASTEEL D'URSEL
Wolfgang d'Urselstraat 9
ALC. 8,5% VOL BE-2880 Hingene
Gebrouwen door Den Triest

Gebrouwen met water, gerstemout, tarwemout, gist, hop | donker en koel bewaren | ten minste houdbaar tot 10-03-2019

heen naar iets dat buiten het blikveld van de toeschouwer valt. Haar lange haar is gedeeltelijk opgestoken. Voor het etiket van de blonde tripel werkten we met een fragment uit dit prachtige olieverfschilderij. Om de band tussen het etiket en de inhoud van de fles nog wat sterker te maken, hebben we de vrijheid genomen om de donkere lokken van Marie een blonde spoeling te geven. De zussen zouden het ons waarschijnlijk niet in dank hebben afgenomen, maar omdat het voor de goede zaak is – de redding van het atelier – zouden ze het ons misschien wel vergeven.

Doe de Cuvée cadeau

Cuvée Antonine Blond en Cuvée Antonine Bruin zijn afzonderlijk verkrijgbaar in flessen van 75 cl. Ze passen echter ook samen in een mooie cadeauverpakking. Tussen beide flessen zit een elegant glas met daarin een T-kurk om de fles opnieuw af te sluiten (want ook dit vakmanschap, met een alcoholpercentage van 8,5%, drink je best met verstand). Zowel

het glas als de kurk zijn gepersonaliseerd met een sierlijk geschreven 'Cuvée Antonine'. Bij elke fles hoort ook nog een kaartje met de smaakbeschrijving van het bier, opgesteld door Master Beer Sommelier Sofie Vanrafelghem. Op de achterkant van de cadeauverpakking lees je tot slot het hele verhaal van Antonine, haar atelier en haar Cuvée.

Het recht van de eerste nacht

Maar dat is nog niet alles. In elke cadeauverpakking vind je een nummer waarmee je kans maakt op een uitzonderlijk voorrecht: het *jus primæ noctis*. Letterlijk betekent dat het 'recht van de eerste nacht' en het is geïnspireerd op het vermeende middeleeuwse recht van de dorpsheer om de maagdelijkheid te nemen van de dochters van zijn lijfeigenen, aan de vooravond van hun huwelijk. Historisch gezien is dat gelukkig een mythe die in latere eeuwen is verzonnen om de middeleeuwen extra duister te maken. Maar ons 'recht van de eerste nacht' bestaat wel echt. Begin volgend jaar loten we uit alle nummers

een winnaar. Hij of zij mag met een gezelschap van acht personen helemaal gratis het allereerste weekend komen doorbrengen in het pas gerestaureerde Atelier van Antonine.

Avant-première voor Vrienden

Eind februari, wanneer de restauratiewerken aan het schildersatelier starten, stellen we de Cuvée Antonine officieel voor aan pers en publiek. Als Vriend van het kasteel kan je nu al je bestelling plaatsen. Zo ben je zeker dat je onze unieke bieren als eerste in huis haalt. Op vrijdag 10, zaterdag 11 en zondag 12 maart 2017 (telkens van 11 tot 18 uur) kan je jouw bestelling komen ophalen in het kasteel.

Een fles Cuvée Antonine Blond of Bruin van 75 cl kost 10 euro. Het cadeaupakket met twee flessen, een glas, een T-kurk én een geluksnummer voor de eerste nacht in het pas gerestaureerde Atelier van Antonine kost 25 euro. Bestellen kan via info@kasteeldursel.be of 03 820 60 10. ■

Het Atelier van Antonine

Het schildersatelier in september 1888 (collectie familie de La Tour du Pin)

In een uithoek van het park staat het voormalige schildersatelier van een hertogin. Binnenkort wordt het gerestaureerd en krijgt het een nieuwe bestemming, maar eerst blikken we terug op het verleden van dit bijzondere gebouwtje.

Antonine de Mun (1849–1931) is de oudste dochter van Adrien, markies de Mun, en Pauline de Ludre Frolois. Ze groeit op in Parijs en ze krijgt er een artistieke opleiding, eerst van haar moeder en later van professionele schilders. In 1872 trouwt ze met haar neef Joseph d'Ursel (1848–1903). Hij is de tweede zoon van

Léon, vijfde hertog d'Ursel (1805–1878), en zijn tweede echtgenote Henriette d'Harcourt (1828–1904). Zoals wordt verwacht van een jongere zoon in een hoogadelijke familie is hij na studies in Namen en Leuven diplomaat geworden. Uit een goed gevulde map met tekeningen en karikaturen die in het familiearchief wordt bewaard, blijkt dat Joseph minstens evenveel artistiek talent heeft als Antonine. De twee voelen zich tot elkaar aangetrokken en ze trouwen uit liefde – een uitzondering in die tijd.

In 1875 sterft Josephs oudere halfbroer Henri. Zo wordt hij onverwacht de eerste in lijn voor de opvolging als hertog. Na het overlijden van zijn vader in maart 1878 zegt Joseph het diplomatenbestaan

voorgoed vaarwel en start hij een loopbaan in de nationale politiek. Eén van Josephs eerste verwezenlijkingen als hertog vindt plaats in familiekring. In 1878 laat hij in een uithoek van het park een schildersatelier optrekken voor zijn echtgenote. Rentmeester Pierre-Julien Thielemans maakt een gedetailleerde begroting, die meteen ook een mooi beeld geeft van hoe het atelier eruitziet. De werken starten met de 'ontgraving van den kelder'. Die ruime kelder ligt maar gedeeltelijk onder het maaiveld en is dus eigenlijk een souterrain. Hij wordt gemetseld met klampstenen en gedekt met '12 ijzere pordrels' van 6,4 meter lang en maar liefst 115 kilo zwaar. Tussen de draagbalken komen betonnen welfsels. De opgaande muren worden gemetseld met paapstenen. Tussen de getrapte zijgevels komt een zadeldak met Vlaamse pannen. Langs de buitenkant van het gebouwtje leidt een trap naar een balkon, met daarop de deur tot de bel-etage. Op oude foto's kan je de ingang bijna niet zien tussen de wilde wingerd die overvloedig op de westgevel groeit.

Op de bel-etage bevindt zich het ideale atelier: een grote open ruimte met een plankenvloer en een hoog plafond. De grote raampartij in de noordgevel zorgt dat er daglicht van constante kwaliteit binnenvalt. Om dezelfde reden worden er in de nabije omgeving van het atelier geen bomen geplant. Naast de atelierruimte doet een kleinere kamer dienst als keuken. In oktober 1897 schrijft Antonine dat haar jongste zoon Wolfgang aan een nieuw schooljaar op internaat is begonnen. 'Om hem en de andere kinderen een plezier te doen, heb ik de avond voor zijn vertrek met hen frieten, gegrild spek en pannenkoeken in de keuken van het atelier gemaakt. De vrouw die aan mijn schoonmoeder voorleest, heeft ons veel complimentjes gegeven over onze culinaire talenten. Ze zei al lachend: dit is de eerste keer dat ik een pannenkoek eet die door een hertogin is gebakken.'

De bouw verloopt voorspoedig, want al op 14 januari 1879 kan rentmeester Thielemans de eindafrekening presenteren. Het rijtje

van lokale metselaars, timmerlieden, smeden en schilders wordt afgesloten met een oude bekende: tapissier Josephus Huygelen – wiens boodschappen op de muur ons inspireerden voor ‘Schrijf en blijf’ – geeft ook de *finishing touch* aan het atelier van Antonine. Helaas voor de hertogelijke schatkist valt het allemaal iets duurder uit dan gedacht: de totale kost bedraagt 5.937,50 frank terwijl hij slechts op 4.403,75 frank geraamd was.

In de jaren die volgen, wordt het atelier intensief gebruikt door Antonine, haar familie en vrienden. In 1891 schrijft de gouvernante van de jongste kinderen: ‘Naast de serres en de oranjerie zie je bij de moestuin ook een paviljoen, dat als schildersatelier wordt gebruikt door hertogin Antonine en haar dochter Henriëtte. Hertog Joseph, een echte kunstenaar, is ook betrokken bij hun werkzaamheden en tekent zelf. Het atelier heeft niet alleen een praktisch nut. Net zoals het paviljoen De Notelaer op de Scheldedijk is het een plek waar de hertogin haar gasten graag mee naartoe neemt, of zoals ze het in 1893 zelf schrijft: ‘de twee verplichte bedevaarten naar het atelier en het paviljoen.’

Antonine de Mun overleed op 11 mei 1931 op 82-jarige leeftijd. In tegenstelling tot de vier voorgaande generaties had Sabine Franquet de Francqueville, de echtgenote van hertog Robert d’Ursel, geen artistieke aspiraties. Na een leegstand van een tiental jaar kreeg het atelier een nieuwe bestemming. ‘Ik ben daar één keer binnen gemogen toen ik een jaar of elf was, in 1941,’ zegt Edgar Cuyt. ‘Dat was verlaten, daar was niks, geen tafels of geen banken. Met een jeugdleader hebben we wat liedjes geleerd en gezelschapsspelletjes gedaan. Blijkbaar vond ik het niet plezant, want ik ben niet meer teruggegaan.’

De 91-jarige Maurits Raes weet er meer van: ‘Tijdens de laatste oorlog werden de scouts in Hingene terug opgericht. Dat was tegen de zin van mijnheer pastoor, die de kajotters zeer genegen was. Ze hadden hun lokaal in het patronaat niet ver van de vroegere pastorij, maar de scouts

waren daar niet welkom. Op voorspraak van rentmeester Thielemans mochten we van de hertog een gebouwtje in het park gebruiken als vergaderlokaal. We wisten toen niet dat dat een schildersatelier was, dat had niemand ons verteld. Met berkenhouten schotten verdeelden we de ruimte in vier, zodat elke patrouille een eigen plek had om te vergaderen. Voor ons was het perfect: midden de bossen en de vogels, met een pleintje waar we kampvuur konden maken. We waren de enigen die in het park mochten spelen; voor de kajotters was dat verboden. In 1948 ben ik in Hingene weggegaan en ook de andere leiders trouwden of verhuisden. Ik denk dat de scouts daarna niet zo lang meer bestaan hebben.’

In februari 1953 stonden grote stukken van Hingene onder water. ‘Ook het huis van mijn grootouders was overstroomd’, zegt de 86-jarige Jeanne Spiessens-Van Buggenhout. ‘Ik heb aan rentmeesteres Jeanne Thielemans gevraagd of ze tijdelijk in het schildershuis mochten wonen en dat kon. Die schotten van de scouts waren gemakkelijk, want daar konden ze achter slapen. In de kelder heeft Frans Van der Syp nog veertien kalveren in veiligheid gebracht voor het water. Ik ben in die maanden veel in het schildershuis geweest. Drinkwater was er niet, maar we haalden dat met de kruiwagen en twee grote melkkannen bij brouwerij Scaldis.’

In de jaren 1960 liet er opnieuw een vereniging zijn oog vallen op het atelier. Als kind was Ludwig Bovijn trommelaraar bij de Koninklijke Harmonie De Vlaamse Jongens. ‘Al van in de jaren vijftig organiseerden die elk jaar een Oberbayernfeest op verschillende plaatsen in Hingene en in het park. “Het witte paard”, heette dat. Begin jaren zestig is dat verhuisd naar het schilderskotke, zeker voor een jaar of zeven-acht. Binnen werd er gegeten en gedronken en op het grasveld stonden er kraampjes en een tent om te dansen.’ Fons Desmedt vult aan: ‘Op de bel-etage hielden we een café en in de kelder was er zogezegd een huis van lichte zeden. Het schilderskotke stond trouwens serieus overwoekerd. Het was praktisch niet te

zien vanop straat en werd zo een geliefd onderwerp voor rally’s en zoektochten. Voor onze Vlaamse kermis kuisten we de omgeving wat op en verstevigden we de trapleuning, zodat er niemand naar beneden zou vallen.’

In 1972 verkocht hertog Henri d’Ursel het oostelijke gedeelte van het park, inclusief het atelier, aan de Merchtemse ondernemer Jos De Pauw. Jarenlang probeerde hij vruchteloos om het bos te verkavelen en er een luxueuze villawijk in te planten. ‘In 1986 heb ik een jaar in de buurt van het schilderskot gewoond’, zegt Stef De Groof, ‘in een tent onder een afdak waar hout werd gedroogd. De Pauw had mij beloofd dat ik een theehuis mocht beginnen in het atelier. Errond zou een beeldenpark komen en natuurlijk wilde ik er ook de natuur bij betrekken. Ter voorbereiding van de werken heb ik de beschadigde *plancher* uitgebroken, het loshangende plafond verwijderd en de kelder 30 cm dieper uitgegraven. Ik heb ook de gaten in het dak gedicht: de reservepannen die je nu nog ziet liggen in het zolderraam, heb ik daar gelegd. Ik heb ook een gedetailleerde inventaris gemaakt van alle bomen, planten, paddenstoelen en vogels in het gebied. Maar uiteindelijk bleek dat De Pauw vooral geïnteresseerd was in de kubieke meters brandhout die de bomen vertegenwoordigden. Toen ik weigerde mee te werken, kreeg ik 24 uur om te vertrekken.’

Nadien verzeilt het atelier opnieuw in een diepe slaap, af en toe onderbroken door spelende kinderen, rondhangende jongeren en occasionele vanden. De nieuwe eigenaar, de provincie Antwerpen, geeft voorrang aan de restauratie van het kasteel en het herstel van het park. Het atelier wordt bedekt door een dikke laag klimop en ligt als een Doornroosje verscholen tussen bomen die almaar groter worden. In een van de volgende magazines vertellen we je graag hoe we deze schone slaapster binnenkort weer wakker zullen kussen. ■

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
Kasteel d’Ursel

© Joris Ceuppens

EEN PIANIST MET EEN VERHAAL

'Een goede pianist voert uit wat er staat. Een geweldige pianist vertelt een verhaal.' De Russische Maxim Kulagin (29) laat er geen twijfel over bestaan: een pianist is in de eerste plaats een verhalenverteller. Afgelopen lente nam hij deel aan de internationale masterclass piano 'La Primavera Pianistica'. Aan het einde van die intensieve week werd hij bekroond met de Eerste Prijs in de bijhorende Primavera Pianistica Competition. De jury loofde zijn uitstekende techniek en beheersing, maar was vooral onder de indruk van zijn uitzonderlijke expressiviteit. Binnenkort keert Kulagin terug voor een solorecital. En voor een verhaal.

‘Ik kreeg mijn eerste pianoles op mijn vierde. Hier klinkt dat misschien vroeg, maar in Rusland is dat de normaalste zaak. Iets waar je goed in bent, daar moet je beter in worden. Tot wanneer beter niet meer volstaat, dan moet je de beste worden. Bijna even fanatiek was ik bezig met wiskunde, geschiedenis en schaken. Maar op mijn achttiende moest ik een keuze maken. Ik koos voor mijn eerste liefde: piano. Waarom? Om een eentonig leven te vermijden, denk ik. Als pianist kan je nooit volleerd zijn. Je kan altijd je repertoire uitbreiden. Je kan technisch beter leren spelen, sneller, evenwichtiger, met meer verbeelding. Vooral aan dat laatste kan je nooit genoeg werken. Alleen met de juiste verbeeldingskracht krijg je als pianist iets verteld: een verhaal waarin luisteraars zich kunnen herkennen, waarbij ze kunnen wegdromen, waaraan ze zich kunnen optrekken. Dat zijn de verhalen die ik wil vertellen als ik achter mijn piano plaatsneem.’

‘Helaas ligt de focus tegenwoordig te veel op het technische aspect van de muziek. Kijk maar naar de selectierondes van de Koningin Elisabethwedstrijd. Vaak halen de interessantste musici zelfs de eerste ronde niet, zagezegd omdat ze hun instrument niet genoeg beheersen. Dat is jammer, want ik verkies een boeiende boven een perfecte uitvoering. Ik hoor liever af en toe een foute noot dan iemand die zonder fantasie speelt. Maar daar denkt de jury duidelijk anders over. Dat beangstigt mij, want binnenkort staan er alleen nog robots op het podium. Om dat te vermijden, moet ook het publiek zijn eisen bijstellen. Wanneer je als luisteraar naar een concert komt, moet je al je verwachtingen thuislaten. Wie op zoek is naar perfectie, kan beter in de zetel naar een goede opname luisteren.’

‘In de muziekwereld is er ook een harde competitie. Een gevoel dat ik al ken sinds mijn studietijd aan het F. Chopin Muziekcollege in Moskou. Wie repeteert het meest? Wie speelt de moeilijkste werken? Wie kent zijn partituren het snelst uit zijn hoofd? Die strijd werd alleen

maar erger toen ik naar het Tsjaikovski Staatsconservatorium van Moskou ging. Meer dan driehonderd pianisten namen deel aan het ingangsexamen, maar slechts één op tien werd toegelaten. Toen ik was aangenomen, besefte ik dat dit competitiegevoel mij mijn hele leven zou achtervolgen. Je holt van de ene wedstrijd naar de andere in de hoop het tot één van de finalisten te schoppen, zodat je mag terugkomen voor een recital. Het is zenuwslopend en zelden goed voor je zelfvertrouwen. Helaas is het de enige manier om als jonge muzikant aan optredens te geraken. De dag dat ik zonder wedstrijden zestig concerten per jaar kan spelen, stop ik er meteen mee. Dat wordt de gelukkigste dag van mijn leven.’

‘Maar ik mag niet overdrijven. Natuurlijk zijn er ook wedstrijden waar ik fijne herinneringen aan overhoud. Zo kijk ik met veel plezier terug naar mijn deelname aan de *Primavera Pianistica Competition*. Het was een intense maar leerrijke ervaring. Doordat je een hele week samen met alle andere kandidaten doorbrengt, heerst er een heel gemoedelijke sfeer. Het unieke aan de wedstrijd is ook dat je alle deelnemers aan het werk kan horen. Dat verhoogt soms wel de druk, maar daarvoor wordt het tegelijkertijd allemaal iets menselijker. Daar kunnen veel wedstrijden nog wat van leren.’

Van 20 tot 25 maart vindt in het kasteel de negende editie van de *Primavera Pianistica* plaats. Opnieuw nodigt de Argentijnse pianist Aquiles Delle Vigne enkele gerespecteerde professoren uit om de beloftevolle studenten les te geven. Sinds enkele jaren wordt de masterclass gekoppeld aan een wedstrijd. Tijdens de selectieronde kiezen de docenten een aantal deelnemers die hun repertoire mogen spelen op de drie officiële concerten. De winnaar van de *Primavera Pianistica Competition* wordt het jaar nadien uitgenodigd voor een solorecital in het kasteel. Nadat Maxim Kulagin het jaar ervoor op de tweede plaats was geëindigd, werd hij in 2016 beloond met de Eerste Prijs.

‘Ik verheug me op mijn terugkeer naar het kasteel. Op het programma staat, behalve werk van Liszt, ook *The Seasons* van Tsjaikovski: een pianocyclus van twaalf korte werken waarmee de componist iedere maand van het jaar verklankte. We kennen Tsjaikovski vooral van dat ene prachtige pianoconcerto, maar verder neemt de piano een bescheiden plaats in binnen zijn oeuvre. Toch mag deze ‘seizoenscompositie’ niet vergeten worden. Het zijn prachtige miniatuurtjes die elk om een heel andere speelstijl vragen en daardoor telkens een totaal nieuwe sfeer oproepen. Ik kijk ernaar uit om deze innemende kortverhalen aan het publiek te mogen presenteren.’

‘Als ik probeer na te gaan waarom ik ooit met piano ben begonnen, kom ik al snel uit bij mijn grootmoeder. Toen de Tweede Wereldoorlog was afgelopen, liep zij door de verlaten straten van haar kleine dorpje in Oekraïne. De slechte omstandigheden van haar land deden haar pijn. Maar toen ze plots iemand hoorde piano spelen, overviel haar de pure schoonheid van het instrument, van muziek in het algemeen. Om dit moment te koesteren, wou ze dat iemand in haar familie piano leerde spelen. Mijn ouders zijn niet erg muzikaal en zo kwam ze bij mij terecht. Ik zal er mijn grootmoeder eeuwig dankbaar voor zijn. En natuurlijk ook die ene onbekende die op het juiste moment, op de juiste plek, in dat kleine dorpje in Oekraïne, achter de piano ging zitten.’ ■

CLARA DE DECKER

STEINWAYRECITAL MET MAXIM KULAGIN

Zondag 5 maart 2017 · 11 uur · 15 | 12 | 7,5 euro

Info en reservatie

CC Ter Dilft | 03 890 69 30 | www.terdilft.be

LA PRIMAVERA PIANISTICA COMPETITION

Dinsdag 21 maart, donderdag 23 maart en zaterdag 25 maart · 20 uur · vrije bijdrage

Reserveren kan voor meerdere concerten. Na elk concert vragen we een vrije bijdrage, die wordt verdeeld onder de pianisten.

Maandag 20 maart · 20 uur · vrije bijdrage

Openingsrecital met Emanuel Krasovsky (piano) & Vera Vaidman (viool).

THE BEAUTY OF THE BEAST

Dierenkunst van oude en nieuwe meesters

Voor deze tentoonstelling (25 mei tot 15 oktober) selecteert het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen werk van kunstenaars uit de 17de, 18de en 19de eeuw. Op hun schilderijen vinden we de dieren die eeuwenlang thuis waren in en rond een kasteel: gezelschapsdieren, zoals katten en honden, maar ook neerhofdieren, zoals kippen, konijnen, koeien, paarden, schapen, geiten, varkens en ezels. 'The Beauty of the Beast' combineert en confronteert deze oude meesters met tientallen hedendaagse kunstenaars.

Wim Delvoye

Louis Robbe

Frans Sniijders

Henriëtte Ronner-Knip

Atelier Les deux Garçons

Roelant Savery

Gideon Kiefer

Melchior d'Hondecoeter

Frieke Janssens

Karin Borghouts

Charles Tschaggery

Een boodschap van je voorouders

In 1877 verstopten Sophie en Juliette d'Ursel een brief achter het behang. In het kader van 'Schrijf en blijf' wilden we die boodschap bezorgen aan hun 21ste-eeuwse nakomelingen en hen vragen om zelf een boodschap voor de toekomst op de muur van het kasteel te zetten.

In het vorige Magazine kon je al lezen dat Sophie d'Ursel in 1879 trouwde met Karl, Graf von Schönburg-Forderglauchau, en zich ontfermde over zijn zoontje Joa. Ze beschouwde hem als haar eigen kind, net zoals de zeven kleinkinderen die later nog volgden. We vonden het dan ook gepast om voor 'Schrijf en blijf' contact te leggen met de hedendaagse leden van de familie von Schönburg. Het voordeel van adellijke families is dat je hun stamboom gemakkelijk online kan terugvinden. Het nadeel is dat het meestal een nogal uitgebreide boom is. In eerste instantie hebben we daarom de hoofdlijn gevolgd: van Joa von Schönburg (1873–1943) over zijn oudste zoon Carl (1899–1945) en zijn oudste kleinzoon Joachim (1929–1998) tot bij zijn achterkleinkinderen Maya (*1958), Gloria (*1960), Carl Alban (*1966) en Alexander (*1969).

De familie von Schönburg resideerde eeuwenlang in Wechselburg, ongeveer tussen Leipzig en Dresden. Na de Tweede Wereldoorlog werd Oost-Duitsland bezet door de Sovjetunie en ontstond de DDR.

Tijdens deze periode werden alle adellijke bezittingen genationaliseerd. Ook de von Schönburgs verloren een groot deel van hun fortuin, maar een oude grafelijke titel en een indrukwekkende stamboom doen nog steeds wonderen op de huwelijksmarkt. Na haar eerste huwelijk met de schatrijke ondernemer en kunstverzamelaar 'Mick' Flick is gravin Maya, de achterkleindochter van Joa, nu samen met Henry Wyndham, tot voor kort de belangrijkste veilingmeester van Sotheby's. Gravin Gloria trouwde met de gefortuneerde prins von Thurn und Taxis. Haar overvloedige uitgaven, gedurfde kledingstijl en uitbundige jetsetleven maakten haar tot een sociaal icoon in de jaren 1980. In de media werd ze opgevoerd als 'punkprinses' of 'prinses TNT' (zowel de afkorting van Thurn & Taxis als van het explosief trinitrotolueen). Sinds het overlijden van haar echtgenoot legt ze zich toe op het beheer van het familiefortuin en speelt ze een belangrijke rol in het kerkelijke en culturele leven in Regensburg, waar het familieslot staat. Ze is ook actief als kunstenaar. Hoewel misschien iets bezadigder dan vroeger, blijft ze een societyfiguur en zit ze nooit verlegen om een straffe uitspraak.

Als eerstgeboren zoon moest graaf Carl Alban in principe zijn vader opvolgen als hoofd van het huis von Schönburg. Hij koos echter voor een meer teruggetrokken leven en liet de eer aan zijn jongere broer Alexander. Deze historicus en journalist werkte voor verschillende Duitse kranten en magazines, maar hij is vooral bekend als auteur van bestsellers over de meest uiteenlopende onderwerpen: van stoppen met roken tot de wereldgeschiedenis, van

koningen en high society tot de 'kunst van het stijlvol verarmen' en een leven zonder luxe. Momenteel is hij lid van de hoofdredactie van *Bild Zeitung*. Zijn echtgenote, prinses Irina von Hessen, is verwant aan verschillende Europese vorstenhuizen.

De afstammelingen van Sophie d'Ursel zijn dus niet van de minsten, maar we hoopten dat zeker Alexander von Schönburg (een historicus, een schrijver, een man van het woord!) wel zou willen meewerken aan 'Schrijf en blijf'. Dat bleek helaas niet het geval. Het was allesbehalve evident om contact te leggen: e-mails bleven onbeantwoord en doorverbonden telefoons werden niet opgenomen. Alleen het secretariaat van Gloria von Thurn und Taxis liet weten dat 'Hare Hoogheid de vorstin von Thurn und Taxis geen boodschap voor de toekomst wil schrijven.'

Net wanneer het spoor dreigde dood te lopen, verscheen Désirée von Hohenlohe. Sinds 2012 is ze getrouwd met Thibault d'Ursel en samen wonen ze in het kasteel van Zemst. 'In september hield de familievereniging een bijeenkomst in Hingene. Toen ik hoorde dat er moeilijkheden waren om in contact te komen met de von Schönburgs, dacht ik onmiddellijk aan Rudolf von Schönburg. In 1954 stichtte hij samen met mijn vader Alfonso von Hohenlohe de Marbella Club, een hotel waar zowel de oude adel als de internationale jetset hun vakanties doorbrengen. Ik was zeker dat 'Conde Rudi', zoals iedereen hem noemt, wel zou willen helpen en heb direct zijn gsm-nummer gegeven.'

Juliette d'Ursel met haar vijf kleinkinderen : v.l.n.r. Hervé, Helene, Marie Magdeleine (later gravin de La Tour du Pin), Pierre en Elisabeth de Rougé. Juliette is aan het borduren en het resultaat van haar werk wordt vandaag zowel bewaard door leden van de familie d'Ursel als de La Tour du Pin. (collectie Claire de Buzonnière)

Een blik op de stamboom leerde dat Rudolf von Schönburg in 1932 geboren werd als tweede kleinzoon van Joa, de stiefzoon van Sophie d'Ursel. Toen hij hoorde dat we zijn nummer hadden gekregen van Désirée von Hohenlohe, was hij meteen een en al bereidwilligheid. Hij kende zelfs Sophie d'Ursel (*l'arrière-grand-mère*, zoals hij haar noemde) en hij was benieuwd om haar brief voor de toekomst te lezen. En uiteraard wilde hij zelf ook een boodschap op onze muur laten schrijven. De 84-jarige graaf is echter nog steeds nauw betrokken bij de Marbella Club en de Spaanse nazomer bleek drukker dan verwacht. Maar na een tweede telefoontje bezorgde hij een mooie brief, die Brody Neuenschwander intussen (in het Frans) op de muur kalligrafeerde: 'De ontdekking van de brief van Sophie d'Ursel, tweede echtgenote van mijn overgrootvader graaf Karl von Schönburg-Glauchau, in 1877 verborgen achter het behang, heeft de prachtige herinneringen opnieuw opgewekt die mijn familie altijd heeft bewaard aan deze voorbeeldige overgrootmoeder die werd aanbeden door haar kleinkinderen. Zelf heb ik haar helaas niet meer gekend, omdat ze overleden is in het jaar waarin ik geboren ben en dat bovendien in dezelfde kamer in ons kasteel in

Wechselburg. Tijdens heel mijn kindertijd heb ik veel horen praten over de beminlijke *grand-maman Sophie*. Zowel door de familie als door de bevolking werd ze bewonderd om haar diepe geloof en de warmte waarmee ze de kostbare herinneringen aan de eerste echtgenote Adelheid (overleden vijf dagen na de geboorte van haar enige zoon, mijn grootvader Joachim) heeft doorgegeven. Ik feliciteer de provincie Antwerpen met het initiatief om de herinnering aan de twee gravinnen d'Ursel, Sophie en Juliette, te bewaren.'

Ook de stamboom van Juliette d'Ursel staat netjes op het internet. Via haar dochter Sophie de Bourbon-Busset (1887-1967) en haar schoonzoon markies Urban de Rougé (1882-1933) had ze vijf kleinkinderen. Pierre, Helene en Elisabeth kregen geen kinderen, maar Hervé en Marie Magdeleine zetten de lijn wel verder. Het lukte vrij vlot om de twee dochters van Hervé de Rougé (1929-2002) te contacteren: 'Geachte heer, u heeft me, via Facebook, een bericht gestuurd in verband met een bijeenkomst waarop u de afstammelingen van Juliette d'Ursel uitnodigt om een boodschap te ontdekken die ze samen met haar zus in het kasteel d'Ursel heeft achtergelaten. Sta me toe dat

ik u contacteer om wat meer te weten te komen over dit evenement, want inderdaad, Juliette is één van mijn overgrootmoeders waarover mijn zus en ik af en toe hoorden praten door onze vader, de markies de Rougé en zijn zussen.' Via mail en telefoon werd een bezoek aan Hingene gepland, maar door een onvoorziene omstandigheid zullen Anne en Caroline de Rougé pas in het voorjaar naar Hingene komen.

Hun tante, Marie Magdeleine Juliette de Rougé (1920-2004), trouwde in 1946 met graaf Jacques de La Tour du Pin Chambly de La Charce (1911-2006). Ze kregen vijf kinderen en dertien kleinkinderen, waaronder een tweeling. Edwige en Nadège de La Tour du Pin zijn nu ongeveer even oud als Sophie en Juliette toen ze hun brief schreven. Dat was natuurlijk een mooi toeval. De Parijse werkgever van Edwige was zo sympathiek om haar nummer online te zetten, waardoor ze op een mooie herfstdag een vreemde telefoon kreeg: 'Dag mevrouw, ik bel u omdat uw betovergrootmoeder, Juliette d'Ursel, in 1877 een boodschap voor de toekomst verborgen heeft achter het behang van een kasteel in België. De jongedame aarzelde even en vroeg vervolgens vriendelijk om een mailtje te sturen met meer informatie. 'Ik kende onze stamboom niet zo goed, maar toen ik de brief las, begreep ik dat het redelijk uniek is om zo'n boodschap van je voorouders te krijgen.'

Na het eerste contact met Edwige de La Tour du Pin ging het snel. Haar zus, vader, neven en nichten, ooms en tantes waren allemaal bereid om een boodschap voor de toekomst te schrijven. Een ruime delegatie kwam zelfs naar Hingene om de officiële

De afstammelingen van Juliette d'Ursel poseren onder de Chinese prent waar hun (bet)overgrootmoeder een brief achter verstopte. Op de 1ste rij: Martine, Arnaud, Marie, Caroline, Juliette en Xavier de La Tour du Pin. Op de 2de rij: Pierre-Guilhem, Edwige, Nadège de La Tour du Pin, Claire de Buzonnière en Céline de La Tour du Pin. Op de 3de rij: Côme en Michel de La Tour du Pin, Bruno en Emmanuel de Buzonnière.

lancering van 'Schrijf en blijf' bij te wonen. En ze kwamen niet met lege handen: 'We hebben nog enkele souvenirs van onze overgrootmoeder', zegt Arnaud de La Tour du Pin. 'Op het einde van haar leven heeft Juliette op de achterkant van de voorwerpen die ze het meest koesterde een etiket gekleefd en daarop het verhaal van elk object geschreven. Zo hebben we schilderijen en foto's van het kasteel van Hingene, zowel van het interieur als van het exterieur en het park. Op het etiket van een portret van Sint-Antonius van Padua schreef Juliette dat hij in Hingene in de alkoof van haar bed hing en altijd verlicht werd door de opkomende zon.'

Sommige stukken, zoals Sint-Antonius, had Henriëtte d'Harcourt bij testament aan haar kinderen geschonken. Veel andere spullen moesten Sophie, Juliette en hun broer Léo na haar overlijden in mei 1904 zelf nog verdelen. Gedurende drie dagen bekeken ze samen alle souvenirs van hun ouders. Op dat moment zweeg Sophie over haar voornemen om alles op een dag na te laten aan de nakomelingen van haar echtgenoot Karl von Schönburg. In een brief

van enkele maanden later uitte Juliette haar bezorgheid tegenover haar broer Léo: 'Net zoals jij, spijt het me erg dat deze souvenirs – waarvan vele geen waarde hebben, terwijl het voor ons schatten zijn – op een dag voor altijd uit het nageslacht van onze ouders zullen verdwijnen. Ik heb wel kinderen, maar ik vind niet dat ik het onderwerp zelf ter sprake mag brengen. Voor Sophie is het de bekroning van haar verering voor de herinnering aan [haar echtgenoot] Charles. Als ze zelf over haar postume intenties praat, zal ik ertegen ingaan, maar anders lijkt het me onmogelijk om de dingen niet te laten gaan, hoe zwaar me dat ook valt.'

We weten niet hoe de zussen de heikele kwestie van de erfstukken uiteindelijk hebben opgelost. In elk geval heeft Juliette in mei 1905 vijftig kisten uit Brussel ontvangen in Parijs. 'Slechts twintig van de vijftig zijn voor hier bestemd,' zo schrijft ze, 'en ik ril bij de gedachte aan het uitpakken, maar eenmaal achter de rug zal het mij zoveel vreugde geven om deze herinneringen altijd onder ogen te hebben. Ons nieuwe appartement is

heel goed, het salon is charmant en met de mooie dingen uit Hingene en Brussel zal het heerlijk zijn om er te wonen.' De overige dertig kisten werden waarschijnlijk naar haar herenhuis gebracht in het stadje Moulins in centraal-Frankrijk.

Juliette had nooit kunnen vermoeden dat haar geliefde stukken 'waarvan vele geen waarde hebben' voor ons opnieuw schatten zouden zijn. En dat haar nakomelingen honderdveertig jaar later opnieuw in datzelfde kleine kabinet zouden staan. Nog minder had ze kunnen denken dat de brief die ze samen met haar zus heeft geschreven zoveel teweeg zou brengen. Honderden mensen volgden hun voorbeeld en lieten tienduizenden tekens op de muren van het kasteel zetten. Nog tot 14 februari kan je jouw boodschap schrijven en voor eeuwig in het kasteel blijven. Wie weet, staan ook jouw nakomelingen binnen honderd jaar opnieuw in dezelfde kamer ... ■

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
Kasteel d'Ursel

Concertvertelling Trio Inedito en Werner Trio

Zondag 19 februari 2017 · 11 uur
17 / 14 / 8,50 euro

In 1795 stelt de 25-jarige Beethoven zijn officiële *Opus 1* voor. Trio Inedito herschept dit historisch debuut in een 21ste-eeuwse concertvertelling.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Concert met Maxim Kulagin

Zondag 5 maart 2017 · 11 uur · 15 / 12 / 7,50 euro

Lees meer op pagina 8 en 9.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Kijkdagen 'Schrijf en blijf' en Proefdagen 'Cuvée Antonine'

Vrijdag 10, zaterdag 11 en zondag 12 maart 2017
11 tot 18 uur

Bekijk de boodschappen voor de toekomst op de muren van het kasteel, voordat ze verdwijnen achter het behang. En proef meteen ook onze pas gebrouwen 'Cuvée Antonine'.

Lees meer van pagina 4 tot 7.

Openingsrecital

La Primavera Pianistica

Maandag 20 maart 2017 · 20 uur · vrije bijdrage

Met Emanuel Krasovsky (piano) & Vera Vaidman (viool).

Concerten La Primavera Pianistica Competition

Dinsdag 21 maart, donderdag 23 maart en zaterdag 25 maart 2017 · 20 uur · vrije bijdrage

Lees meer op pagina 8 en 9.

Reserveren kan voor meerdere concerten. Na elk concert vragen we een vrije bijdrage, die wordt verdeeld onder de pianisten.

Info en reservatie
Kasteel d'Ursel

Fleurs des Dames, David De Jonghe, Kasteel Den Brandt 2016

Concert met Kugoni Trio

Zondag 26 maart 2017 · 11 uur
17 / 14 / 8,50 euro

Vier Belgische composities worden samengebracht met De Vier Seizoenen van tango-componist Astor Piazzolla.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Concert Il Nostromo del Sogno

Zondag 2 april 2017 · 11 uur · 17 / 14 / 8,50 euro

Il Nostromo del Sogno exploreert de buitenechtelijke liefde, een typisch hoofs thema dat een brede waaier aan emotionele schakeringen beschrijft.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

Kajakken rond het kasteel

Maandag 10 t.e.m. woensdag 19 april 2017
10 tot 17 uur · 15 euro voor een tweepersoonskajak (na reservatie)

Lees meer over de Week van de Provinciedomeinen op pagina 16. Op woensdag 19 april is het Buitenspeeldag in gans Vlaanderen. En omdat ook wij hier alleen maar blij van worden, blijven de kajaks nog een beetje langer in het kasteeldomein.

Info en reservatie
Kasteel d'Ursel

Bloemenevenement *Fleurs des Dames*

Vrijdag 21 april t.e.m. maandag 24 april 2017
van 10 tot 22 uur · 12,50 / 9,50 euro (voorverkoop)

Na het Antwerpse stadhuis en kasteel Den Brandt komt de Koninklijke Unie van Floristen van België voor de zevende editie van *Fleurs des Dames* naar Hingene. Een dertigtal floristen geven er gedurende vier dagen het beste van zichzelf. Ze brengen zowel imposante bloemeninstallaties als kleine intieme tafereeltjes rond het thema 'Fairytale'. Op de tweede verdieping kan je aansluitend de vaste opstelling over het kasteel en zijn bewoners bezoeken.

Info en voorverkoop
www.fleursdesdames.be

Concert met Piet Kuijken & Ensor-strijkkwartet

Zondag 29 april 2017 · 20.30 uur
18 / 16 / 9 euro

Een selectie van drie opmerkelijke composities biedt een inkijk in het bewogen gevoelsleven van Sjostakovitsj: *Preludes, opus 34*, *pianokwintet opus 57* en *Strijkkwartet nr 8*.

Info en reservatie
CC Ter Dilft
03 890 69 30
www.terdilft.be

© Collectie Léopold d'Ursel | foto's: Stefan Dewickere

Kajakken rond het kasteel Eeuwenlang was het kasteel een zomerresidentie waar de familie d'Ursel genoot van *la vie de campagne*. Spelevaren op de uitgestrekte waterpartijen in het park hoorde daar zeker bij. Lange tijd gebeurde dat met klassieke roeibootjes, maar halverwege de 20ste eeuw verschenen er nieuwe vaartuigen op de kasteelvijver. In een fotoalbum van hertog Henri d'Ursel uit de jaren 1940 zien we zijn familie en vrienden peddelen in kajaks. Kajakken rond het kasteel, dat kan nu niet meer. Of beter gezegd: normaal kan dat niet meer. Maar van 10 tot en met 17 april doen we mee met de eerste editie van de Week van de Provinciedomeinen, een gezamenlijke organisatie van de vijf Vlaamse provincies. Tijdens de tweede week

van de paasvakantie (en op paasmaandag) kan je op avontuurlijke en originele wijze kennismaken met alle provinciale domeinen. In Hingene doen we dat vanop het water. Reserveer je kajak, vaar rond het kasteel en verken de vele walgrachten die het park doorkruisen, net zoals de familie d'Ursel je dat eeuwenlang heeft voorgedaan. Reserveren kan nu al via info@kasteeldursel.be. De prijs om gedurende één uur te varen met een tweepersoonskajak bedraagt 15 euro per boot. Vermeld duidelijk de dag en het uur waarop je wil vertrekken. Speciaal voor de Buitenspeeldag op woensdag 19 april, blijven de bootjes nog een beetje langer liggen. We wensen je alvast een goede vaart!

